U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **V. I.,** zastoupený JUDr. Michaelou Tošovskou, advokátkou se sídlem Na Lávkách 778, Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2011, č. j. OAM-63/ZA-ZA06-PA03-2011, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 8. 2012, č. j. 32 Az 31/2011 – 79,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené advokátce stěžovatele JUDr. Michaele Tošovské **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5.760 Kč. Tato částka bude jmenované vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne ze dne 8. 9. 2011, č. j. OAM-63/ZA-ZA06-PA03-2011. Rozhodnutím správního orgánu nebyla stěžovateli k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se ztotožnil se závěrem správního orgánu, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Z výpovědí stěžovatele je zřejmé, že svou vlast opustil prioritně za účelem výdělku v zahraničí, neboť se zadlužil a nebyl schopen své dluhy splácet. Obavy stěžovatele z jednání bank, uvěznění v důsledku neoprávněně získaného úvěru a dluhů jsou azylově irelevantní. Stejně tak není důvodem pro udělení azylu nedostatek práce na Ukrajině a skutečnost, že stěžovatel nemá

kde bydlet. Krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že dodatečně sdělené důvody, tedy možnost pronásledování řecko - katolické církve na Ukrajině, politická agitace v době oranžové revoluce v roce 2004 či zmínka o sektě „Nové pokolení“, jsou ryze účelové a vedené snahou stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany. Nelze rovněž přehlédnout, že stěžovatel vstoupil legálně a s pracovním vízem na území ČR dne 18. 1. 2007, o mezinárodní ochranu však požádal až dne 28. 2. 2011 poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Krajský soud proto uzavřel, že stěžovatel o mezinárodní ochranu požádal za účelem legalizace dalšího pobytu na území České republice. Soud dále neshledal žádných pochybení v aplikaci § 13 zákona o azylu ani při posouzení důvodů udělení humanitárního azylu. Ztotožnil se rovněž se závěrem žalovaného, že nebylo prokázáno, že by stěžovateli v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí vážné újmy podle § 14a a § 14b zákona o azylu. Všechny potíže stěžovatele v zemi původu byly osobního charakteru (rodinné a vztahové potíže) a souvisely s nesplácením úvěrů, které si stěžovatel i díky své vlastní neopatrnosti na sebe uvázal.

Stěžovatel napadl rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové včas podanou kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že se krajský soud důkladně nezabýval tím, zda žalovaný postupoval v řízení v souladu s platnými právními předpisy a vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Stěžovatel je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pokud však správní orgán i krajský soud dospěly k opačnému závěru, má stěžovatel za to, že se dále náležitě nezabývaly otázkou, zda v jeho případě nejsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Stěžovatel nesouhlasil se závěrem, že jediným důvodem opuštění Ukrajiny byly důvody ekonomické. Byť i tyto důvody hrály v jeho rozhodování roli, jednalo se především o obavy stěžovatele o vlastní bezpečnost kvůli angažovanosti v průběhu voleb v roce 2004 a kvůli výhrůžkám ze strany mafie. Důvodem těchto výhrůžek byla skutečnost, že stěžovatel odmítal v souvislosti se svým působením v církvi odvádět část peněz vybraných pro dobročinné organizace členům těchto nezákonných seskupení. Stěžovatel se obával tyto skutečnosti při prvních pohovorech ve správním řízení uvést, neuvedl je mj. i proto, že se domníval, že jeho zdravotní stav bude pro rozhodování žalovaného dostatečným podkladem. Co se týče humanitárního azylu, stěžovatel si je vědom toho, že jeho udělení je předmětem správní úvahy a podléhá soudnímu přezkumu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, je v souladu s pravidly logiky a zda při zjišťování podkladů byla dodržena pravidla spravedlivého procesu. Stěžovatel je však přesvědčen, že tyto podmínky nebyly splněny a že nebyly dostatečným způsobem zohledněny individuální okolnosti jeho případu. Má za to, že jeho zdravotní problémy byly bagatelizovány s tím, že nejde o takový stav, který by bezprostředně ohrožoval jeho život. Poukázal na to, že v poslední době absolvoval operaci krční páteře a musí být pod pravidelným lékařským dohledem. V případě návratu na Ukrajinu hrozí, že mu zdravotní péče nebude poskytnuta a jeho zdravotní stav dozná významného zhoršení. Otázkou je i samotná dostupnost zdravotní péče na Ukrajině. Stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Nejvyšší správní soud proto zkoumal otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že nepřezkoumatelností rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se již podrobně zabýval např. v rozsudku ze dne 12. 1. 2005, č. j. 4 Azs 300/2004 - 36, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.

Irelevancí snahy o legalizaci pobytu jako důvodu pro udělení azylu se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, publ. pod č. 397/2004 Sb. NSS, příp. v rozsudku ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, www.nssoud.cz.

Posouzení, zda tvrzení žadatele o vyhrožování ze strany soukromých osob kvůli zaplacení peněz svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, se Nejvyšší správní soud věnoval např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, www.nssoud.cz; problematikou vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu hrozící ze strany soukromých osob se zabýval např. v rozsudku ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 – 62, www.nssoud.cz.

K možnosti udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu na základě volného správního uvážení správního orgánu se Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, publ. pod č. 375/2004 Sb. NSS, nebo v rozsudku ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72, www.nssoud.cz; ke zdravotním aspektům jakožto důvodům pro poskytnutí humanitárního azylu se pak vyjádřil např. v rozsudku č. j. 3 Azs 226/2005 - 68 ze dne 18. 10. 2005, www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 9. 10. 2009, č. j. 6 Azs 34/2009 - 89, www.nssoud.cz, se Nejvyšší správní soud rovněž vyjádřil k výkladu a aplikaci § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ve vztahu ke zdravotnímu stavu žadatele o mezinárodní ochranu a přístupu k potřebné a cenově dostupné lékařské péči.

Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost žalobce podle § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovené zástupkyni stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. převzetí a přípravu zastoupení a písemné podání soudu, ve výši 4.200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 4.800 Kč. Protože je ustanovená advokátka plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 960 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 5.760 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. ledna 2013

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu